



Nem komolyan veend? - Már Cserhalmi se jó nekik!

2026 szeptember 29. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Miután pár éve Cserhalmi György is tett néhány éles rendszerkritikai megjegyzést, a baloldali véleményformálók rögtön pajzsukra emelték.

Aki ép (!) ésszel megtapasztalta a szocializmust, nemigen vágyik vissza, még ha ennek az embertelen rendszernek számos reflexével a mai napig küzd is a hazai közélet. Például hogy az értelmiség jelentős része abból a légkörből termelődött ki, amit a rendszer maga épített föl, és ezt a szellemiséget adják tovább a saját gyerekeiknek, tanítványaiknak is. A Kádár-rendszer álságos trükkje volt, hogy az értelmiséggel legitimálta magát, így olyan emberek szava számított – és számít ma is – sorvezetőnek közéleti kérdésekben, akiknek máskülönben nem sok döntéshozatali felelősségük van. Ennek a sormintának az átszabását célozta 2020-ban a Színház- és Filmművészeti Egyetem (SZFE) modellváltása, akkor az egyetem vezetése sérelmezte többek között, hogy semmilyen beleszólást nem kaptak az új kuratórium összetételébe. Jómagam sosem koptattam az SZFE padjait, de arról még a szakmában is konszenzus uralkodik, hogy bizonyos gyakorlatok (például a színésztanoncok szétszedése és újraépítése) nemcsak elavultak, hanem károsak is. Elég megnézni, milyen általános jelenség színész körökben az alkoholizmus – nem állítom, hogy ez az egyetlen oka, mégsem független tőle.

Ennek ellenére tény, hogy a magyar film rendkívüli művészi teljesítményeket és szerethető ikonokat adott a világnak, Cserhalmi György pedig ennek a korszaknak az egyik utolsó nagy alakja. Fényét tovább emeli a rendszerváltás évében, március 15-én elmondott beszéde, amelyben többek között a szovjet csapatok kivonását, valódi szólás- és sajtószabadságot, nemzeti függetlenséget követelt. Ezzel máris belopta magát minden hazaszerető polgár szívébe, és a politikai székértáborok hajlamosak voltak elkönyvelni olyasminek, amit ő maga nem feltétlenül állított magáról sem. Cserhalmi egyik leggyakrabban visszatérő szófordulata ugyanis, hogy nem veszi igazán komolyan magát.

A politika viszont nem így működik, eredendő természetéből fakadóan használja fel a közéleti kérdésekben megszólaló vagy akárcsak szereplő aktorokat. Ezért is alakulhatott úgy, hogy miután pár éve Cserhalmi György is tett néhány éles rendszerkritikai megjegyzést – bár a fogalmazásmódjára szerintem sokkal jellemzőbb a homályos jelző, meglehetősen csak az én intellektuális hiátusomat bizonyítja –, a baloldali véleményformálók rögtön pajzsukra emelték. A teljes képhez hozzátartozik, hogy valamiféle meghasonulást joggal feltételezhetünk, miután 2024-ben Cserhalmi annak a Csáki Judit színházkritikusnak mesélt az életéről a Nem lehet mindennap meghalni című beszélgetéskötetében, aki az előbb vázolt, terhelt múltú értelmiségi felnevelésen megerősült bástyája a színházi világban. Mégsem szeretném azt sugallni, hogy lehetetlen lenne a székértáborok közötti párbeszéd, hiszen az emberek a valóságban sokkal sokrétűbbek, összetettebbek annál, mint hogy kizárólag ideológiai alapon működjenek együtt másokkal. Elég ehhez rápillantani Cserhalmi filmográfiájára, aki rengeteg különféle világ- és látásmódú rendezővel dolgozott együtt, Jancsó Miklóstól Sára Sándorig, de említhetnénk Bódy Gábort és Szabó Istvánt is.

Ezért sem könnyű kibogozni, hogy mit akar a szerző, mikor azzal a felütéssel ír nyílt levelet Nagy Ervin kultúráért felelős államtitkárnak, hogy „az SZFE-n és más, a kultúrát célzó intézkedésekben” az úgynevezett ejtőernyőzést véli felfedezni. Így hívják azt, amikor pozíciójukat veszített vezetőket átmentik magukat egy új rendszerbe, és Cserhalmi – felteszem – azt kéri számon a kulturális kormányzaton, hogy az SZFE új kuratóriumába a nyílt pályázat után olyan tagok is helyet foglaltak, akiket az egyetem szenátusa javasolt Lanner Judit oktatási és gyermekügyi miniszternek. Egyfelől érthető, hogy Cserhalmi, akinek komoly ellenérzései alakultak ki a NER-rel és Vidnyánszky Attila működésével kapcsolatban is (dacára korábbi munkakapcsolatuknak, barátságuknak), nehezményezi, hogy a kulturális kormányzat Vidnyánszky vélt (!) embereit is helyet kínál. Másfelől mi ez, ha nem az a törzsi viselkedés, aminek ifjabb korában Cserhalmi is ellenállt? Bár Cserhalmi azt írta, nem vár választ, Nagy Ervin mégis megtette: ebben némi vádaskodás és az „elszámoltatás” ígérete közepette egy szimpatikus mondatot is megfogalmazott, miszerint szakítani kíván az efféle törzsi logikával.

Erről Cserhalmi pár napja azt állította, érdemben nem is arra reagált, amit ő írt, és egyébként is miért nem hívja fel inkább telefonon. Én meg azt mondom, lehet, Cserhalmi nem véletlenül ismételt olyan gyakran, hogy annyira ne vegyük komolyan.

Dani Áron - www.magyar nemzet.hu



Ajánló
